

Mit teszel hozzá a világhoz?

Az emberek nagy része a tömeges jajveszék, panaszáradat, indulatok kenyerét eszik, és azzal táplálnak másokat is, körbeforogva a saját negatív spiráljukban. A pozitívan gondolkodók is tudják, hogy rút a világ, és azt is, hogy élni nehéz. De emellett azt is tudják, hogy mindenki szabadon könnyíthet magán...

“A minőség a fejekben kezdődik.”
(Carl Borgward)

Mindenkinek felkínálja a világ a szépséges oldalát, aki a fejével, vagyis a belső hozzáállásával, szellemével a Nap felé forogva él. Te mit

Engedd meg magadnak, hogy boldog legyél!

teszel hozzá a világhoz?

Elszabadult vademberek gátlástalanul mardossák egymást szóban és írásban. Elvadult falca módjára kioktatnak, személyeskednek, vagy vaskos társadalmi kritikákat fogalmaznak meg, avagy inkább fröcsögnek maguk köré. A másik csoport: kirepült a centrifugából, eltávolodott önmagától és a valóságtól, többnyire súlytalanul lebeg az űrben, - játszik az interneten, virtuális farmot üzemeltet. Mindkét csoportot ugyanaz köti össze: a rendtelenség okozta káosz és a betemetett értelem miatti fájdalom.

A dühödt kritikák, a káoszból való elmenekülés, mind a rend iránti vágyból fakadnak, csakhogy a rendrakást itthon kell megkezdeni, nem mások portáján.

Elégedetlen, unott, értelmet vesztett, rettegő, dühödt érzésekkel telve, minimális energiaszinten kegyegve, nem lehet jó útra lépni, magas hegyekre jutni! Sem a privat életünkben, sem a társadalom tágabb szinterein nem számíthatunk semmi jóra, míg saját magunk minőségén, igény szintjén, hangoltságán nem változtatunk.

Aki értelmes életet, kerek családot, boldog utódot, jólétet, szép hazát, jó világot akar, annak ezt saját maga belső erejéből, tiszta tudattal,

akarattal, hittel és szeretettel lehetséges megteremnie.

Ha minden ember a maga helyén ugyanezt teszi, egy célért munkálkodik, saját mozgásterében minőséget épít, akkor az összeadódik, egységessé növekszik, és világméretűvé nő.

Én mit teszek hozzá a világhoz?
Itt. Most.

Nekem mit kell tennem egy jó világért? Mi az első apró lépésem, amit megtehetek, a magam erejéből, másoktól függetlenül? Ha sok ember ezekkel a kérdésekkel bíbelődik, és a maga portáján seprűt ragad, akkor értelmét veszti minden dühödt világtakarító gondolat.

Ember legyen a talpán, aki eligazodik ebben a káoszban és talál valami tisztát, fényeset, vagy legalább valami teljeset. A napraforgó, mint szimbólum, ezt testesíti meg. A minőség, amit képvisel, tényleg a fejében kezdődik...

A napraforgó növényteste a földhöz van kötve, úgy, mint az ember fizikai teste, de a virág feje a Nap fényútját követi. Tányérjában spirál alakban rendeződnek a magok, amelyeket fészekvirágszál ölel körbe, ahogyan az ember is spirálisan halad a fejlődésben.

Az élet játéka

Eleanor H. Porter írt egy csodálatos regényt, Az élet játéka címmel, amelynek a kötelező olvasmányok közt volna a helye. Ezzel a felfogással, az életünkhöz való játékos viszonyulással, a szüntelen napraforgószerű fényes út keresésével, a me-

legség irányának követésével, egy olyan jó áramlatba kerülhetünk, ami a világunk szép és különös arcát látta meg velünk.

A minőség így a fejekben kezdődik el, mert aki a legfeketébb életterhek közt is a fényesre éhesen halad, azt a jó, a szép, az igaz, a tiszta felfedezésének vágya vezeti, és az meg is találja! A napraforgó szemléletű emberek, mind tudják ezt, és ezzel a bölcsességgel játsszák végig az életüket, könnyedén viselve terheiket.

A pozitív emberek mind tudják, hogy rút a világ, és azt is, hogy a saját vállukon vannak súlyos keresztek, pontosan érzékelik, hogy élni nehéz. De emellett azt is tudják, hogy mindenki szabadon könnyíthet magán, mindenkinek felkínálja a világ a szépséges oldalát, aki a fejével, vagyis a belső hozzáállásával, szellemével a Nap felé forogva él.

A rút és a szép egyként van a világban, szemlélet kérdése, hogy napraforgóként merre fordítjuk a fejünket, melyik oldalt hogyan integráljuk az életünkbe, melyik oldalon találunk rá saját magunk és a világ épülésére.

Szerző: Szalay Tünde
Forrás: Harmonet

Vannak még emberek

Szófia utcáin már hosszú évtizedek óta koldult egy hosszú szakállú, idős férfi. Egy kis műanyag pohárkába gyűjtötte az aprópénzt, amivel néha-néha megszánták a járókelők. Aztán egy napon felállt, besétált egy székesegyház kapuján, és így szóló a templom egyik szerzeteséhez: „Gyere velem, hogy adjak egy kis pénzt a templom számára!”

A történet mára bejárta az egész világot. Dobri Dobrevről, akit eddig mindenki koldusnak ismert, kiderült, hogy több mint 40.000 euró adományozott már el kolostoroknak, templomoknak, árvaházaknak - míg ő maga mindössze havi 80 euróból élt. Az Öreg Dobri a második világháborúban harcolva veszítette el hallását. Egyszerű kis lakásába a víz sincs bevezetve, maga gyalogol el kilométereket érte

Dobri Dobrev, a bőkezű koldus

vödörrel a kezében. Naponta több mint 25 kilométert utazik a Bulgária fővárosába, hogy hat órán keresztül folyamatosan adományokat gyűjtsön. Idén lesz 99 éves. És mindemellett ő a világ egyik legbőkezűbb adományozója. Vajon hogyan rejlik valakiben ennyi önzetlen jóság?

„Két akarat van bennünk, egyik Istentől, másik az ördögtől. És elménkben háború vívunk. Én hiszem, hogy nekünk Isten akaratát kell követnünk és szolgálnunk. Így Isten is megsegít minket. Egyedül a jó akarat helyes és igaz. Nem szabad hazudni, sem lopni, sem házasságtörést elkövetni. Szeretnünk kell egymást, ahogy Isten is szeret minket.” - mondta egy interjúban.

Valóságos csodatevő angyalként lépett be 2009 májusának egy reggelén a Nyevszkij Szent

Alekszander székesegyház kapuján, mikor félrehívta a templom pénzügyeiért felelős szerzetest, hogy közölje, 35.700 levát (kb. 20.000 euró) szándékozik nekik adni. Ez a székesegyház Bulgária egyik legnagyobbja és jelképe is egyben, ahol milliányi ember - turisták, helyiek és még diplomácia delegációk, vezető politikusok is - megfordul évente. Komoly anyagi gondokkal küszködik a templom, nem jut elég pénz a felújításra, a műalkotások megőrzésére és néha még a fenntartásra sem.

Hát nem megdöbbenő, hogy mégis ez az idős bácsi, aki a saját maga készítette bolgár népviseleti ruhákban jár, akit mindenki csak egy szegény koldusnak nézett, adta az évtized legnagyobb adományát a templomnak.

Miután a világ tudomást szerzett erről, az emberek már nem koldust láttak az Öreg Dobriban.

Szó szerint meghajolnak előtte, csodájára járnak Szófia utcáin, hogy láthassanak egy valódi, élő szentet. Dobri Dobrev története talán a leginspirálóbb, amit a világban manapság hallani. Egy férfi, akiben ennyi szeretet és önzetlenség lakozik, mindannyiunk példaképe lehet.

Szerző: Gerstenbrand Bence
Forrás: Pozitív Nap